

Ο ΜΕΓΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ και ΤΟ ΕΡΓΟ ΤΟΥ.

Ο Μέγας Αλέξανδρος έζησε το 336-323 π.χ. και το όνομα του σημαίνει το τέλος μιας Παγκόσμιας Εποχής και την αρχή μιας Νεώτερης.

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Μ' αυτή την φράση αρχίζει το περισπούδαστο έργο του ο Γερμανός ιστορικός «Δρόϋσεν». Πράγματι ο Αλέξανδρος με το ξίφος του άλλαξε την μορφή του Κόσμου. Υπήρξε ο άνθρωπος των μεγάλων οραμάτων, αλλά και της ρεαλιστικής αντιμετώπισης των πραγμάτων. Μία ευτυχής συνάντηση σωματικής και πνευματικής ευρωστίας, κράμα στρατιωτικής ιδιοφυΐας και πολιτικής μεγαλοφυΐας.

Σε μεταγενέστερα χρόνια, πλάστηκαν πολλοί θρύλοι, για να εξάρουν την πρώιμη σωματική και πνευματική του ωρίμανση. Πέρα από το γνωστό περιστατικό με τον "Βουκεφάλα", τα εξαιρετα προσόντα του φάνηκαν το 340 π.χ, όταν ο Φίλιπος εκστρατεύοντας εναντίον του Βυζαντίου, άφησε τοποτηρητή του το 16χρονο Αλέξανδρο.

Χάλκινος ανδριάντας του Μ. Αλεξάνδρου, στο Μουσείο της Νεάπολης. Θεωρείται αντίγραφο έργου του Λυσίππου.

Αυτός, τότε όχι μόνο κατέπνιξε την εξέγερση της Θρακικής φυλής των "Μαίδων", αλλά εντυπωσίασε και τους πρέσβεις των Περσών, που είχαν επισκεφθεί την Πέλλα, με την εμβρίθεια των ερωτήσεων και τον πλήρη κατατοπισμό του σε περσικά θέματα. Δύο χρόνια αργότερα, στην

μάχη της Χαιρώνειας, επικεφαλής του μακεδονικού ιππικού, σύντριψε τις τάξεις των Θηβαίων κι εξασφάλισε την νίκη με τις τολμηρές επελάσεις του.

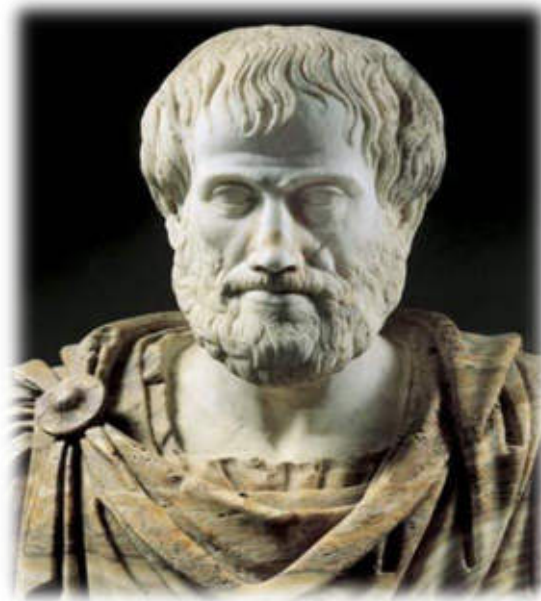
Από τον πατέρα του, Φίλιπο, ο Αλέξανδρος κληρονόμησε τις έξοχες πολιτικές και στρατιωτικές ικανότητες. Διέφερε, όμως, απ' αυτόν, στο ότι αποστρεφόταν τον δόλο για την εκπλήρωση των σκοπών του.

Από την μητέρα του Ολυμπιάδα, κληρονόμησε την αγάπη για την δόξα και την μεγαλουργία, τον πόθο του υπερφυσικού, την μυστικοπάθεια και τα ισχυρά πάθη της ψυχής, που εκτός από σπάνιες περιπτώσεις, τον οδήγησαν σε πράξεις αποκρουστικές, δαμάζοντας, έτσι, τον ισχυρό του χαρακτήρα. Όπως χαρακτηριστικά λέει, ο «Wilcken» ο Αλέξ-

ανδρος ήταν ένα κράμα δαιμονικού πάθους και νηφάλιας διαύγειας και σωφροσύνης.

Στην αυστηρή αγωγή του πρώτου του παιδαγωγού, Λεωνίδα, ο Αλέξανδρος όφειλε την εξαιρετη σωματική αντοχή, την επίδοση στην άθληση, την μοναδική απλότητα και την αγάπη προς την κίνηση και την ενέργεια. Ήταν, μία αεικίνητη, φλεγόμενη από τον πυρετό της δημιουργίας, ύπαρξη.

Το εξαιρετο πνεύμα του καλλιέργησε ο Αριστοτέλης, που άσκησε τόση επίδραση πάνω του, ώστε αργότερα ο ίδιος ο Αλέξανδρος ομολογεί ότι οφείλει «Το Ζην» στον πατέρα του, και το «Ευ-Ζην» στον δάσκαλό του. Πρότυπο στην ζωή και στο έργο ο Αλέξανδρος είχε τον Αχιλλέα, που τον θεωρούσε μάλιστα από την γενιά της μητέρας του σαν μακρινό πρόγονο. Η Ιλιάδα, το προσφιλέστερό του ανάγνωσμα τον ακολουθούσε πάντα στις εκστρατείες.

Όπως είχε ξαναγραφεί, ο Φίλιππος ήταν ένας πεζογράφος του πολέμου. Ο Αλέξανδρος, ήταν ο ποιητής. Αξίζει όμως, εδώ να ειπωθεί ότι ο Αλέξανδρος επηρέασε περισσότερο από τους αρχαίους, τους Έλληνες των νεότερων Εποχών. Κανένας αρχαίος-εκτός ίσως του Λεωνίδα – δεν διατηρείται τόσο ζωντανός στην ψυχή του λαού μας– όσο ο Αλέξανδρος. Και κανείς άλλος δεν επηρέασε τόσο πολύ, την λαϊκή και την προσωπική τέχνη.

2. Η ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΓΡΑΝΙΚΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ (334 π.Χ.).

Την άνοιξη του 334 π.χ. τα πάντα είναι έτοιμα. Με την Ελλάδα συνασπισμένη στο πλευρό του, ο Μέγας Αλέξανδρος, αφήνοντας αντιβασι-λέα στο κράτος του, τον «Αντίπατρο», ξεκινά για τα μεγάλα του πεπρωμένα. Τριάντα χιλιάδες πεζοί και πέντε χιλιάδες ιππείς τον ακολουθούν. Σαν τόπος συγκέντρωσης και αναχώρησης είχε ορισθεί η Αμφίπολη. Από εκεί ο Αλέξανδρος διέσχισε την Θράκη, πέρασε τον Ελλήσποντο και ανέβηκε στην Τροία. Εδώ, έκανε θυσίες για να συνδέσει την εκστρατεία του μ' εκείνη του Αγαμέμνονα. Κατόπιν βάδισε εναντίον των Περσών. Οι πόλεις άνοιγαν τις πύλες τους, μία-μία, για να τον δεχθούν.

Μάχη Γρανικού Ποταμού

Πάνω από 130.000 Πέρσες περίμεναν τον Αλέξανδρο στον Γρανικό Ποταμό με αρχηγούς τον «Μιθριδάτη» και τον «Σπιθριδάτη». Εκεί, έγινε η πρώτη μάχη, εκεί κερδήθηκε η πρώτη νίκη του Αλέξανδρου. Από την μάχη, δε αυτή υπήρξαν οι παρακάτω συνέπειες:

α. Εδραιώθηκε η θέση του Αλέξανδρου στην Ασία και εξασφαλίστηκαν οι υλικές προϋποθέσεις για την μετέπειτα συνέχιση της εκστρατείας.

β. Οι Μακεδόνες απέκτησαν θάρρος, αυτοπεποίθηση και την βεβαιότητα ότι μπορούν να νικούν τους Πέρσες, ακόμη και στα εδάφη τους. Κυρίως, απέκτησαν πίστη στην πολεμική ιδιοφυΐα του ηγέτη τους.

γ. Ολόκληρη η Μ.Ασία πέρασε στην κυριαρχία του Αλεξάνδρου, ενώ, κάθε προσπάθεια αντίστασης των κατά τόπους διοικητών παρέλυσε. .

3. Ο ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ

Η πρώτη νίκη εξασφάλισε την απελευθέρωση των Ελληνικών πόλεων. Οι περσικές φρουρές διώχτηκαν και μόνο η Μίλητος και η Αλικαρνασσός αντέταξαν άμυνα, ενισχυμένες από τον Μέμνονα. Μετά την κατάληψή τους, ο Αλέξανδρος διέλυσε τον στόλο του, έχοντας την πρόθεση να εισχωρήσει στο εσωτερικό της Μ. Ασίας. Χωρίς, όμως συγκεκριμένο στρατιωτικό λόγο, άλλαξε πορεία και βάδισε προς το κέντρο της Μ. Ασίας για να επισκεφθεί «το Γόρδιο», πρωτεύουσα της Φρυγίας. Εδώ υπήρχε και η περίφημη άμαξα του Μίδα. Εις ταύτην την άμαξαν, ο ζυγός ήταν προσηλωμένος δια δεσμού εκ φλοιού κρανέας τόσο, εντέχνως, ώστε δεν εφαινετο ούτε αρχή ούτε τέλος, υπήρχε δε ο χρησμός, καθ' όστις λύση τούτον τον δεσμόν, μέλλει να άρξη της Ασίας. Ο Αλέξανδρος, τότε, είλκυσε το ξίφος και έκοψεν τον δεσμό''. Το ξίφος με το οποίο έκοψε ο Αλέξανδρος τον δεσμό υποδήλωνε την δυνατότητα, αλλά και τον τρόπο υποταγής. Βέβαια, η επίσκεψη, αυτή επιβράδυνε την πορεία και έδωσε στους Πέρσες την δυνατότητα της προπαρασκευής, αλλά ο Αλέξανδρος γνώριζε ότι ένας πόλεμος δεν κερδίζεται μόνο στα πεδία των μαχών, αλλά και στις ψυχές των λαών. Αυτές, λοιπόν, ήθελε να κερδίσει εκμεταλλευόμενος κάθε λαϊκή πρόληψη. Μετά το Γόρδιο, ο Αλέξανδρος κατέλαβε την Κιλικία. Στην Ταρσό, όμως, αρρώστησε και κινδύνευσε να πεθάνει, από πνευμονία, γιατί ιδρωμένος λούστηκε στα ψυχρά νερά του ποταμού Κύδνου. Σώθηκε χάρις στον γιατρό του «Φίλιππο του Ακαρνανά».

4. Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΙΣΣΟΥ (333 π.Χ).

Αποτέλεσμα της νίκης της Ισσοῦ ἦταν να διαλύσει ακόμη, και τις τελευταίες ελπίδες της αντιμακεδονικής παράταξης.

Η Μάχη της Ισσοῦ.

Έκτοτε, δεν γίνεται κανένας λόγος για εξέγερση και ο Δημοσθένης υποχρεώθηκε να σιγήσει επί πολύ. Αλλά και μια βαθιά μεταβολή αρχίζει να σημειώνεται στην προσωπικότητα του Αλέξανδρου. Ο χαρακτήρας του σιγά-σιγά, αλλοιώνεται, η συμπεριφορά του αλλάζει, η Ελλάδα παύει να τον συγκινεί πολιτικά και προσελκύεται ολοένα περισσότερο από την γοητεία της απέραντης Ανατολής. Μετά την μάχη της Ισσοῦ, ο Αλέξανδρος, αρχίζει να συλλαμβάνει τα κοσμοκρατορικά του σχέδια. Ακολουθεί η κατάκτηση της Φοινίκης και της Παλαιστίνης .

5. Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΗ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ (332 π.Χ).

Την εκστρατεία αυτήν, υπαγόρευσαν στον Αλέξανδρο οι παρακάτω λόγοι :

α. Έπρεπε να διασφαλίσει τα νώτα του πριν εισχωρήσει στο εσωτερικό του Περσικού κράτους.

β. Ήταν επιβεβλημένη η απομόνωση της Περσίας από την Θάλασσα.

γ. Ήθελε να επισκεφτεί το ιερό του Άμμωνος.

Έντονη στο σημείο αυτό αποκαλύπτεται η επίδραση της μητέρας του. Η χώρα των Φαραώ δέχθηκε τους Μακεδόνες σαν ελευθερωτές.

Ο Αλέξανδρος φέρθηκε με ευγένεια προς τους κατοίκους και σεβάστηκε τον πανάρχαιο πολιτισμό τους. Επισκέφθηκε την Μέμφιδα και μετά, ανεβαίνοντας προς την «Μαρεώτιδα» λίμνη, έθεσε τα θεμέλια της Αλεξάνδρειας, που χάρις στην εξαιρετη θέση της, θα εξελιχθεί αργότερα στο μεγαλύτερο εμπορικό και πολιτιστικό κέντρο της Μεσογείου. Κατόπιν, ο Αλέξανδρος, ύστερα από κοπιαστική πορεία, μέσα στην έρημο, επισκέφθηκε το ιερό του Άμμωνος, στην όαση «Σίβα». Οι ιερείς τον προσφώνησαν «Παίδα Διός», τίτλος που μόνο στους Φαραώ απενέμετο. Πολιτική σκοπιμότητα επέβαλε, τότε, στον Αλέξανδρο να συμβιβαστεί με τον τίτλο αυτό, για να μπορεί να κυβερνά ανετότερα τους δεισιδαίμονες λαούς της Ανατολής. Την άνοιξη του 331 π.χ. ο Αλέξανδρος αφού, εργάστηκε επί 5 μήνες για την διοικητική και οικονομική οργάνωση της Αιγύπτου, αναχώρησε για την Συρία .

6. Η ΜΑΧΗ ΣΤΑ ΓΑΥΓΑΜΗΛΑ (331 π.Χ).

Η μάχη αυτή, που δόθηκε στο μικρό χωριό της Ασσυρίας Γαυγάμηλα, κοντά στην πόλη των Αρβήλων, έκρινε την τύχη της περσικής αυτοκρατορίας.

Η Μάχη στα Γαυγάμηλα της Ασσυρίας.

Εκεί, σε μια απέραντη πεδιάδα, δεν κρίθηκε μόνο μια μάχη, αλλά η τύχη του κόσμου που κυβερνούσε ο Δαρείος.

Ζωγραφική αναπαράσταση, εμπνευσμένη από την Μάχη στα Γαυγάμηλα .

Το Περσικό Κράτος διαλύθηκε και ο Αλέξανδρος ήταν πλέον, απόλυτος κύριος της Ασίας. Κάνει πρωτεύουσά του, την μυθική «Βαβυλώνα», περνά τις περσικές πύλες και μπαίνει θριαμβευτής στην «Περσέπολη», όπου βρίσκονταν τα ανάκτορα του Δαρείου. Οι συνέπειες απ' αυτή την μάχη ήταν:

α. Ο Αλέξανδρος πραγματοποιεί τα κοσμοκρατορικά του σχέδια.

β. Έγινε κύριος όλων των θυσαυρών του Δαρείου.

γ. Οι μεγαλύτερες πόλεις της Ανατολής παραδίδονται χωρίς αντίσταση.

δ. Ο Αλέξανδρος αρχίζει να συλλαμβάνει το σχέδιο δημιουργίας μιας νέας αυτοκρατορίας με την πρόσμειξη Ελλήνων και Περσών.

Ήδη όμως, είχε αρχίσει να τον αιχμαλωτίζει η γοητεία της Ανατολής.

7. ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΔΑΡΕΙΟΥ.

Μετά τα Γαυγάμηλα συνεχίζεται πλέον, η θριαμβευτική προέλαση των Μακεδόνων του Αλεξάνδρου. Αφού, άφησε τον στρατό του ν' αναπαυθεί όλο το χειμώνα, την άνοιξη του 330 π.χ., ο Αλέξανδρος συνέχισε την καταδίωξη του Δαρείου. Βαδίζοντας προς Βορρά κατέλαβε τα Εκβάτανα, παρακολουθώντας τα ίχνη του Βήσσου, που είχε στο μεταξύ αιχμαλωτίσει τον Δαρείου και είχε στεφθεί βασιλιάς των Περσών. Απειλούμενος συνεχώς από τον Αλέξανδρο, ο «Βήσσος» θανάτωσε τον «Δαρείο» και κατέφυγε στην σατραπεία του, την Βακτριανή. Ο Αλέξανδρος, βρήκε το πτώμα του Δαρείου, το έθαψε με μεγάλες τιμές, ανακηρύχθηκε διάδοχός του στον θρόνο κι έσπευσε να προλάβει τον Βήσσο.

Η εκτέλεση του Δαρείου.

Κατέλαβε την «Αρεία» – όπου έκτισε την «Εν Αρείοις Αλεξάνδρεια» – και διαχείμασε στην «Αραχωσιά». Την άνοιξη του 329 π.χ. εισέβαλε στην Βακτριανή και μετά στην Σογδιανή, όπου είχε καταφύγει ο Βήσσος. Τον συνέλαβε ύστερα από σκληρή καταδίωξη και αφού τον μαστίγωσε, τον παρέδωσε στους συγγενείς του Δαρείου, για να τον τιμωρήσουν κατά τα Περσικά έθιμα. Τον εκτέλεσαν, τότε, στα Βάκτρα, με βασανισμό. Ο Αλέξανδρος, φθάνοντας στις «Εσχατιές», του Περσικού κράτους, έκτισε νέα πόλη, την «Αλεξάνδρεια την Εσχάτη», όπου εγκατέστησε παλαίμαχους Μακεδόνες. Αφού, παρέμεινε 2 χρόνια σ' αυτές τις περιοχές, έθεσε τις βάσεις του εκπολιτισμού και διασφάλισε τα σύνορά τους από τις επιθέσεις των Μογγόλων. Κατά την παραμονή του, εκεί, νυμφεύτηκε την «Ρωξάνη», κόρη του Βακτριανού μεγιστάνα «Οξυάρτη».

8. Η ΜΕΤΑΒΟΛΗ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Η άνοδος στον θρόνο των «Αχαιμενιδών», η μέθη της ευτυχίας, το θυμιάμα της κολακείας, τα εγκώμια των Ασιατών και των Ελλήνων σοφιστών, η εξάντληση του νευρικού του συστήματος, λόγω της διαρκούς σωματικής και πνευματικής υπερέντασης, είχαν δυσμενείς επιδράσεις πάνω στον χαρακτήρα του νεαρού στρατηλάτη. Έχασε τα παλιά την παλιά του απλότητα και συμπεριφερόταν σαν Πέρσης ηγεμόνας. Κλονίστηκε η ήρεμη σκέψη του, κι έγινε ευέξαπτος, ακρατής και βίαιος. Άρχισε να ντύνεται ασιατικά, ακολουθούσε την περσική εθιμοτυπία και επέβαλλε την προσκύνηση ακόμα και στους στενούς συνεργάτες του. Θεωρούσε τον εαυτό του περισσότερο σαν ηγεμόνα των Περ-

σών και λιγότερο σαν στρατηγό-αυτοκράτορα των Ελλήνων. Απέλυσε πολλούς συμμάχους στρατιώτες και στην διοίκηση χρησιμοποίησε Πέρσες υπαλλήλους. Η αλλαγή αυτή, που δεν άρμοζε στην προηγούμενη απλότητά του, δυσαρέστησε πολλούς Έλληνες, κυρίως Μακεδόνες συνεργάτες του. Μερικοί μάλιστα, έπεσαν θύματα συκοφαντίας και βρήκαν οικτρό τέλος. Όλα αυτά όμως, ήσαν οδυνηρά για την ευαισθησία του πλήγματα. Τον βασάνιζαν τύψεις και πολλές φορές σε κατάσταση αλλοφροσύνης καλούσε με τα ονόματά τους νεκρούς φίλους του. Ίσως αυτός ο ψυχικός ταλανισμός, να είναι μια από τις βασικές αιτίες του πρόωρου θανάτου του.

9. ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΙΝΔΙΚΗΣ (327 π.Χ.).

Η δίψα για συνεχείς κατακτήσεις και το ακόρεστο πολεμικό μένος έφεραν τον Αλέξανδρο μέχρι τις Ινδίες. Η επάνοδος, όμως, του Αλέξανδρου υπήρξε τραγική και πλούσια σε ανήκουστες θυσίες.

Επικεφαλής του στρατού, βάδισε επί 60 ημέρες τις άνυδρες έρημους της Γεδρωσίας. Μαζί με τους στρατιώτες υπέφερε και ο ίδιος για να γίνει το παράδειγμά τους. Οι κακουχίες της κοπιαστικής όμως πορείας, έφθειραν το μεγαλύτερο μέρος, του στρατού. Με τα υπολείμματα του έφθασε στα Πούρα και τον Μάρτιο του 324 π.χ. στα Σούσα. Ο στολος μ' επικεφαλής τον Νέαρχο διέσχισε τον Ινδικό ωκεανόμπηκε στον Περσικό κόλπο και συναντήθηκε με τον Αλέξανδρο σε μια παραθαλάσσια πόλη, που ο Διόδωρος ονομάζει «Σαλαμούντα». Εν συνεχεία, ήλθαν στα Σούσα όπου επί 5 ημέρες έγιναν μεγαλοπρεπείς εορτές ασιατικής χλιδής.

Η σημασία αυτής της Εκστρατείας ήταν, ότι είχε λιγότερο στρατιωτικά και περισσότερο επιστημονικά αποτελέσματα, για αυτό και δίκαια ονομάζεται «Ένοπλη Επιστημονική Εξερεύνηση». Ο Ελληνικός πολιτισμός μεταφέρθηκε στα βάθη της Ασίας ενώ παράλληλα πλουτίστηκε με άφθονα γλωσσικά στοιχεία . Το επιτελείο των σοφών που ακολούθησε τον Αλέξανδρο αποκόμισε πλήθος πληροφοριών σχετικών με την γεωγραφία, την φυσική, την χλωρίδα και την πανίδα της περιοχής. Ο «Παράπλους του Νεάρχου» αποτελεί μέχρι σήμερα αντικείμενο θαυμασμού για την ακρίβεια της περιγραφής . Από το έργο αυτό άντλησαν στοιχεία ο Αρριανός για την συγγραφή του έργου του «Ινδική» και ο Θεόφραστος για το έργο του «Φυτών ιστορία». Το πέρασμα του Αλέξανδρου από τις Ινδίες άφησε βαθύτατο αποτύπωμα στην συνείδηση των τοπικών πληθυσμών.

10. Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Οι τιμές που του απένειμαν οι πρέσβεις των ελληνικών πόλεων της Ιταλίας, της Γαλατίας, της Ιβηρίας, της Σκυθίας και της Καρχηδόνας γέννησαν στον Αλέξανδρο την πεποίθηση ότι είναι «Κοσμοκράτορας».

Χάρτης του ΚΡΑΤΟΥΣ και της ΠΟΡΕΙΑΣ του Μεγάλου Αλεξάνδρου

Καταρτίζει νέα σχέδια και στις άμεσες προοπτικές τοποθετεί την κατάκτηση της Αραβίας, της Ιταλίας και της Σκυθίας για να ενώσει όλον τον τότε γνωστό κόσμο υπό την εξουσία του. Μόλις επέστρεψε στη Βαβυλώνα, που προόριζε για πρωτεύουσα της αυτοκρατορίας του, θέτει αμέσως σε ενέργεια τα σχέδια του. Ενώ όμως, τα πάντα ήταν έτοιμα και

δεν απέμενε παρά μόνο ο καθορισμός της ημέρας έναρξης της εκστρατείας, ξαφνικά ο Αλέξανδρος αρρώστησε και μέσα σε λίγες ημέρες ο χαλύβδινος οργανισμός του κατέρρευσε. Ο θάνατος του αποδίδεται στις κακουχίες, τις στερήσεις και την σωματική εξάντληση που προκλήθηκαν από τις συνεχείς πολεμικές του εξορμήσεις. Την υγεία του ακόμη, υπέσκαψε η οδύνη από τον πρόσφατο θάνατο του «Ηφαιστίωνα» και οι εφιαλτικές αναμνήσεις των φόνων του «Κλείτου», του «Παρμενίωνα» και του «Φιλώτα». Μερικοί όμως, ιστορικοί μιλούν για δολοφονία με δηλητήριο. Ο Αλέξανδρος πέθανε το έτος 323 π.χ σε ηλικία 33 ετών. Το σώμα του ταριχεύτηκε και τοποθετήθηκε σε χρυσή λάρνακα. Το 321 π.χ ο Πτολεμαίος την μετέφερε στην Αίγυπτο και την τοποθέτησε σε μεγαλοπρεπές τέμενος.

Λεπτομέρεια από την Σαρκοφάγο του Μεγάλου Αλεξάνδρου, που βρέθηκε στην νεκρόπολη της Σιδώνας . Σήμερα είναι στο Μουσείο της Κωνσταντινουπόλεως .

Σχετικά με την εύρεση του τάφου του Αλέξανδρου, πρόσφατα έχει δημιουργηθεί – για διαφημιστικούς λόγους – πολύς θόρυβος. Ίσως όμως, να μην αποτελέσει έκπληξη, αν κάποτε ο τάφος του Αλέξανδρου βρεθεί στην Μακεδονία.

11. ΤΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ Μ.ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ.

Ο γερμανός ιστορικός «Δροϋσεν» λέει ότι ήταν ο Αριστοτέλης σαν φιλόσοφος, ήταν ο Αλέξανδρος σαν πολιτικός οραματίστηκε μια παγκόσμια ενότητα με την δημιουργία μιας απέραντης αυτοκρατορίας, ενιαίας από διοικητική φυλετική πολιτιστική και θρησκευτική άποψη. Την διοικητική ενότητα θα εξασφάλιζε με την δημιουργία αυστηρού συγκεντρωτικού συστήματος, ώστε κάθε εξουσία ν' απορρέει από τον ίδιο. Γι' αυτό απέβλεπε στην πιστή εφαρμογή των Νόμων, στην χρηστή Διοίκηση και την Πειθαρχία. Τιμωρούσε αυστηρά κάθε υπέρβαση η κατάχρηση εξουσίας, ενώ στην διοίκηση παράλληλα με τους Έλληνες χρησιμοποιούσε και Πέρσες. Την φυλετική ενότητα επεδίωξε με την πολιτική της «Εθνομειξίας» δηλαδή με τις επιγαμίες μεταξύ Ελλήνων και Ασιατών. Πίστευε ότι με την ανάμιξη αυτή, θα δημιουργούσε μια νέα κοινότητα ανθρώπων που θα θεωρούσαν πατρίδα τους την οικουμένη. Προς εφαρμογή της πολιτικής αυτής, ο ίδιος νυμφεύθηκε την Ρωξάνη, επίσης την μεγάλη κόρη του Δαρείου «Στατήρα» και την κόρη του Ώχου που λεγόταν «Παρύσατις». Ακόμη 10.000 περίπου Μακεδόνες νυμφεύθηκαν Περσίδες. Είναι ο μόνος κατακτητής που δεν ύψωσε ανάμεσα

στους κατακτητές και τους κατακτημένους τείχη. Σεβάστηκε την θρησκεία και τα έθιμα των περσών ακολούθησε την εθιμοτυπία τους και γενικά απέβλεψε σ' ένα συγχρωτισμό των λαών, χωρίς φυλετικές διακρίσεις και προκαταλήψεις. Την πολιτιστική ενότητα θα τους εξασφάλιζε η διάδοση του Ελληνικού πολιτισμού, η Ελληνική γλώσσα και η εξάπλωση του Ελληνικού στοιχείου. Γνωρίζοντας ο Αλέξανδρος την μεγάλη εξημερωτική δύναμη των Ελληνικών γραμμάτων, φρόντισε πολύ για την ευρεία διάδοση τους. Έκτισε έτσι, πολλές πόλεις σ' όλη την έκταση της Ασίας, για να αποτελέσουν φάρους του ελληνικού πολιτισμού μέσα στα σκότη της Ασίας. Την θρησκευτική ενότητα προσπάθησε να εξασφαλίσει με το να προβάλλει τον εαυτό του , σαν θεό.

12. Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑΣ.

Η σημασία της εκστρατείας του Αλέξανδρου, γενικά συνοψίζεται σε μία φράση σύγχρονων ιστορικών: «Μπορούμε χωρίς δισταγμό να δεχτούμε ότι η περιπέτεια του Αλεξάνδρου, άνοιξε ένα νέο κεφάλαιο στην ιστορία του Ελληνισμού». Ειδικότερα:

α. Ανέκοψε την παρακμή των Ελλήνων που προκαλούσε ο συνεχής μεταξύ τους ανταγωνισμός,

β. Με την κατάκτηση του απέραντου περσικού κράτους, πλεονάζει το πληθυσμιακό ενώ, το δυναμικό του Ελληνισμού διοχετεύθηκε στην ανατολή σαν κυρίαρχο στοιχείο και οι Έλληνες έπαυσαν να χρησιμοποιούνται σαν μισθοφόροι των ξένων

γ. Ο Ελληνικός πολιτισμός απλώθηκε σε όλο τον τότε γνωστό κόσμο και εξημέρωσε πολλούς λαούς της Ασίας. Γι αυτό άλλωστε, πολλοί ιστορικοί χαρακτηρίζουν την εκστρατεία του Αλέξανδρου σαν Ένοπλη Επιστημονική Εξερεύνηση.

δ. Ο πολιτισμός αναπτύχθηκε ακόμη περισσότερο με την ανακάλυψη νέων χωρών και με την επαφή άλλων λαών.

ε. Η εξάπλωση του Ελληνικού στοιχείου και η κυριαρχία της Ελληνικής γλώσσας και παιδείας ευνόησε την διάδοση του χριστιανισμού.

στ. Ο Εξελληνισμένος και Εκχριστιανισμένος αυτός κόσμος απετέλεσε τον πυρήνα του Βυζαντινού κράτους .

ζ. Το κέντρο βάρους της ιστορίας, μετατοπίζεται από το Ελλαδικό χώρο στην ανατολή, που παίρνει σταδιακά έναν Ελληνίζοντα χαρακτήρα.

η. Διευρύνονται οι ορίζοντες της οικονομίας, για πρώτη φορά μπορούμε να μιλάμε για παγκόσμιο εμπόριο και για παγκόσμια οικονομία.

Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΕΠΗΡΕΑΣΕ ΠΙΟ ΠΟΛΥ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΩΝ ΝΕΟΤΕΡΩΝ ΕΠΟΧΩΝ. ΚΑΝΕΝΑΣ ΑΡΧΑΙΟΣ ΔΕΝ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ ΤΟΣΟ ΖΩΝΤΑΝΟΣ ΣΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΑΣ ΟΣΟ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ . ΚΑΙ ΚΑΝΕΙΣ ΑΛΛΟΣ ΔΕΝ ΕΠΗΡΕΑΣΕ ΤΗΝ ΛΑΪΚΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΤΕΧΝΗ. ΔΙΚΑΙΑ Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΟΣΑ, ΣΑΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕ ΣΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ ,ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΠΕΝΕΜΗΘΗ Ο ΤΙΤΛΟΣ ΤΟΥ «ΜΕΓΑΛΟΥ».

Σημείωση του Γράφοντος : Έχουν ληφθεί στοιχεία από : Την Ιστορία του Ελληνικού κόσμου και του μείζονος χώρου του Σ.Ι. ΚΑΡΓΑΚΟΥ Τόμος Α΄ Εκδ. GUTENBERG . Αθήνα 2000 .

Πηγή : national-pride.org